

Kelleks Teie TAKS kunagi ei muutu?

Kõik taksiinimesed teavad: kes kord tõelise taksi majja võtab, vahetab tõugu väga harva.

Kui inimene nimetab end taksisõbraks, siis kauaks. Tõenäoliselt igaveseks.

Ja ometi on isegi sellest reeglist erandeid: inimesed, kes ei võta enam kunagi taksikoera. „Me ei klappinud“.

Miks?

Alustame sellest, et valdav enamus taksis pettunud koeraomanikke on endised (ja praegused) teenistuskoera omanikud. See omanike kategooria ootab taksilt sageli võimatut. Paljude aastakümnete jooksul on tõeliste teeninduskoerte tõuge peenhäälestatud inimesele sobivaks. Teenistuskoer peab olema väga tundlik inimese sõnade, žestide ja isegi näoilmete suhtes. Ta on ülitäpne instrument, tööriist, omaniku osake. Täiesti sõnakuulelik, täpne, omanikule keskendunud.

Nii näevad koera lambakoerte, dobermannide, šnautserite, rotveilerite omanikud.

Sellist taksi ei tule kunagi.

Miks?

Meenutagem selle töö ajalugu. Taks ei ole ainult jahimees. Kõik urukoerad tegelevad oma jahiobjektiga, palju suurema ja tugevama kiskjaga, urus, maa all ja ilma inimeseta.

Täiesti aus jaht, kus koera poolel on ainult tema kavalus, kogemused, jõud ja kui soovite - esivanemate geenid. Inimene saab appi tulla alles selle lahingu lõpus ja ka siis mitte alati.

Taksid on sajandeid lihvinud mitte kuulekust ja alandlikkust inimese suhtes, vaid iseseisvust ja iseseisvat otsustusvõimet. Sellest ka legendaarne „kangekaelsus“ ja „koolitamatus“.

Taksikoeraga on lihtsam läbi rääkida, kui sundida teda tõrkumatult kärke täitma. See on teenistuskoertega harjunud inimeste taksi tõus pettumise peamine põhjus - nendega võrreldes paistab taks maniakaalne, oma pettekujutelmades kangekaelne loll.

Kuid me peame teame - ainus asi on see, et taks kahtleb harjumuspäraselt meie vaimsetes võimetes.

Ta on alati valmis vaidlema, oma (ja seega ka ainuõiget) arvamust kaitsma.

Teise pettunute grupi moodustavad dekoratiivkoerte omanikud – kaaslased, kes ootavad taksilt ükskõik mida, aga mitte suure koera harjumusi. Siin avaldub taksi töö „suuruse pettekujutelm“, mis on seotud töö päritoluga, sundides taanduma suuremat ja enamat füüsilist jõudu omavat vaenlast.

Peab olema väga enesekindel, et oma võimetes kahtlemata minna metseluka juurde urgu ja ta sealt välja ajada (või isegi välja tõmmata!). Just see omadus annab taksikoerale

(tema arvates) täieliku õiguse rünnata suuri koeri, hüpata katustelt ja sooritada muid hoolimatuid

tegusid. Sellist osavust on armsalt väiksel koeral muidugi raske oodata. Ja nii tekivadki „mitte

kunagi enam“ koerasõbrad ...

Kõik teised taksis pettunud polnud koeraks kui selliseks üldse valmis.

Lisaks sellele, et peate temaga kõndima, peate teda harima, koer vajab pidevat suhtlemist, hoolt ja tähelepanu.

Neil asjaoludel pole aga mingit pistmist taksidega. ..

Milleks kogu see lugu taksidest? Selleks, et kui mõtlete oma koju taksi võtta, te ei pettuks.

Peate juba ette teadma – taks saab olla ainult taks. Iseseisev, tugev, kangekaelne, julge, enesekindel. Taksikoer ei saa kunagi olla lambakoer, pekingi koer, rottweiler või miniterjer...